

og se at få lagt frem. Det vil jeg gerne give tilsagn om. Det er ikke derom, uenigheden står.

Men jeg vil vende tilbage til spørgsmålet om miljøgarantien: Jeg kan godt se, at det kan være ubehageligt for en politisk leder at måtte erkende, at noget, man har lavet, måske ikke var så godt, som det burde være. Men jeg vil godt spørge statsministeren, om ikke det nogle gange faktisk kan være udtryk for en højere grad af politisk kvalitet i arbejdet, at man ser i øjnene, o.k., det, vi lavede, var måske ikke det allerbedste, lad os lave det om. Jeg synes, der er noget sådan lidt stædigt i statsministeren.

Jeg kan så til gengæld give det tilsagn på Enhedslistens vegne, at hvis statsministeren vil give den melding, at o.k., den 6-månedersregel kunne det måske nok være klogt at kigge på, det, at sundhed ikke er overordentlig stærkt med i miljøgarantiens bestemmelser. Lad os kigge på det, fordi det er jo også et af problemerne, det, at man ikke kan bruge såkaldt eksisterende viden som grundlag, lad os kigge på det, så ville vi da også lade være med hele tiden at trække statsministeren i spørgetiden for at få ham til at erkende, at det var dårligt. Så lad os slå en streg over den diskussion og komme videre. Kunne vi ikke få sådan en åbning fra statsministerens side?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jo, det kunne man godt, hvis der var grund til det, men det er der jo ikke.

Altså, hvis vi ser på Kommissionens begrundelser i nogle af de afgørelser, hvor den har givet os medhold – creosot f.eks. – er der jo en række argumenter, som helt passer til både hr. Keld Albrechtsens og min baggrund og argumentation, hvor der tages hensyn til folkesundheden.

Så det er jo ikke sådan, at de argumenter og de ændringer, vi har fået ind i Amsterdamtraktaten, ikke bruges af Kommissionen, det gør de i høj grad, i høj grad, og derfor er der tale om en række forbedringer i forhold til den gamle traktat. Jeg har nævnt et par stykker af dem. Jeg har nævnt, at garantien nu også omfatter Kommissionens retsakter, jeg har nævnt, at man ikke behøver at have stemt imod en harmonisering for at kunne anvende den, og jeg har nævnt, at man ikke alene kan bruge miljøgarantien til at opretholde nationale bestemmelser, men også til at indføre nye nationale regler.

Jeg kunne lægge til, at man også kan bygge på ny viden i ens land, og jeg kunne også næv-

ne arbejdsmiljøet, som efter min erindring ikke var omfattet af den bestemmelse før. Så der er kommet mange konkrete forandringer på positivsiden, og dermed er der et godt grundlag for at arbejde videre på at få endnu bedre regler.

Så der er ikke noget grundlag for at konstatere – det ville være direkte forkert – at den nye miljøgaranti er ringere end den, vi havde før; den er på en række felter bedre end den, vi havde før.

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen det er jo et lidt ærgerligt svar, vil jeg sige i den her omgang, for jeg synes, det havde været nyttigt, hvis vi havde kunnet starte en politisk indsats for at få rettet op på de ting, som nu har vist sig i praksis ikke at virke, og jeg synes altså, det er lidt stædigt. Jeg kan jo kun spørge statsministeren: Jamen er det, fordi regeringen er bange for, at unionsmodstanderne så skal gå ud og ligesom bruge det til at føre en kampagne på, at vi jo også fik ret osv., og det ikke er behageligt for regeringen? Men vi kunne måske aftale, at vi satte os ned og fik lavet en gennemgang af den miljøgaranti med de ting, statsministeren nu påstår var en forbedring, men også med de problemer, som vi vel kan blive enige om der trods alt dog har vist sig i forbindelse med Kommissionens afgørelse?

Lad os få lavet sådan en udredning. Lad os aftale, hvem der skal lave den – et godt og grundigt stykke arbejde – og så kan vi jo tage en debat om, hvem der har ret, statsministeren eller mig, og så kunne vi måske komme videre. Det er blot et forslag til, hvordan vi kunne løse den stilstand, der ligesom er mellem statsministeren og Enhedslisten på nuværende tidspunkt.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Bare et enkelt spørgsmål i forlængelse af den debat, der kører. Statsministeren nævner, at man på den ene side selvfølgelig skal arbejde generelt for at få så gode og sunde fødevarer som overhovedet muligt, og det er Dansk Folkeparti naturligvis enig i. Så siger statsministeren videre, at man på den anden side skal have en miljøgaranti, som kan fungere som en nødbremse.

Derfor bare det enkle spørgsmål til statsministeren: Er vi så ikke enige om, at i den konkrete situation, hvor Kommissionen altså her – var det den 26.? – traf en afgørelse, der fungerede miljøgarantien ikke som en nødbremse?